

PLIÉ

Hermetično zapečaćena flaša.
Kataloški broj 3. Sve na svom mestu.
Kada je podignem ka svetlosti,
na staklu mogu da prepoznam otiske tvojih prstiju od pre tri zime.
Sve više ih okružuju i prekrivaju moji.
Sećam se, htela si da plešeš u zamrznutom vazduhu
kada smo je kupili. Sve vreme si znala.

Ali bez obzira na lavež mladih pasa i promene vremena,
grančica ruzmarina, konzervisana u ljutoj tečnosti, ostala je ista.
Mrtvo stablo koje se nekoliko puta razveje u eksplozije zimzelenih listova,
večnost stihova mrtvih pesnika kojom profesori teše žive.
Sećam se. Nešto u meni se okrenulo.
Ili je već bilo okrenuto sve vreme
i tek tada sam ugledao krajičak peteljke
koja se odlepila od udubljenog dna.
Lagano, lišće je počelo da klizi niz sećanje naših ruku
i zastalo, kada je postalo preusko.

Kada sam počeo da imenujem samog sebe,
reči nisu htele kroz grlo.
Baletanke nemaju prostora
za piruete u kapi vazduha
pod nemilosrdnim zapušačem.

11. 4. 1999.

Skoro da smo ostali bez identiteta.
Pasoši su već bili na putu za Beograd.
Izlizan profil letnjih guma
stvarao je piruete na zavejanoj cesti.
Kroz crveno i pravo. Sve bismo učinili
da dokumentima pridružimo svoja dva tela.

Ali stvari su neuporedivo zapletenije, reče tvoj zemljak.
Samo Nemci su znali da prave sapun od ljudi

i retko koji seljak zna da ugoji kravu
na 53 možda čak i 55 odsto čistog mesa.
Ali postoje recepti po kojima je
na osnovu telesnih proporcija i težine,
veličine kostiju i fizionomije moguće odrediti
seksualno-psihološki profil žene.

Kao da svoj nedavni svet gledaš kroz polomljene naočare.
Vrata u bivši stan su blindirana,
a oglodani nameštaj ostao je isti.
U zadimljenom taksiju zastava 101, iz rane
na zadnjem sedištu klizi pena.
Iz tvojih srpskih rečenica izbijaju slovenačke reči.
Osećanje stida, jer govoriš o putovanjima,
jer novčanicom prikrivaš ćutanje prijatelja,
kada konobar donese račun. Loviš moj dlan.
Hod po dotrajalom asfaltu sve ti više izmiče tlo pod nogama.

Par meseci kasnije, u vremenu bez granica,
četiristo kilometara konačno je postalo nepremostiva razdaljina.
Nema božje senke koja bi na sunčanom satu na Kalemegdanu
mogla da prekrije krivicu. I krivica nije jedna.
(Stvari su mnogo prepletenije.)

Danas, dok preleću bombarderi drhte prozorska
stakla naše spavaće sobe u Ljubljani.
Poslednji delići polomljene dioptrije popadali su iz okvira.
Niko više ne zna šta se dešava.

Na usamljenom dnu orgazma
naši prsti se ponovo prepoznaju.
Zarivši kandže jedno u drugo ležimo
usred tame i dahćemo smrt.

36 SEKUNDI

Govoriću o insektima
koji su leteli pod pijanim suncem, spuštali se na nas, pili krv.
Zaglibljena do članaka u meku zemlju,
učila si me da postavljam zamke pod glavice salate.
Da obuhvatim nož. Prerežem jabuku na pola.
Prvu polovinu bih onda dobio ja,
a drugu, smrtonosnu stavila bi pod oprugu.
Da ne pojedu ono što si posadio, rekla si,
previše naivna i previše dobra da bi videla gde i kome je postavljaš.
Godinama kasnije, skrivena u mojoj lobanji, aktivirala bi se i ubila me uvek
kada bih mislio da konačno volim i da sam voljen.
U prvom razredu tvoja sestra me je učila imenima cveća i oblicima slova,
zamršenim, nerazumljivim pojmovima kao što su *tehnologija, istorija, bog*.
Tada su u našoj blizini gradili klanicu.
Bilo je potrebno rekordnih 36 sekundi
da krava bude ubijena, obešena, oderana i isečena na veće komade.
Majko, u poslednje vreme ne znam šta je sa mnom.
Rano odlazim na spavanje i kada zaspim još uvek hodam, beskrajno hodam
ne znam gde, ka kome, ne znam kuda, ali ustrajem, hodam i hodam,
dok me ne probudi zujanje jutarnjih komaraca i znam
da moram da ih pobijem, moram da ih pobijem baš sve.

TRAGALAC ZA KLJUČEVIMA

U tvojim džepovima rupe su se širile brže nego smrtonosni virus.
Mogli smo da te pratimo po sjaju obrađenog metala u jutarnjoj rosi
ili svetlucanju kada je u tami okrzne svetlo džepne baterije.
Nije bilo važno koja vrata su otvarali.
Iz tvojih ruku su neshvatljivo nestali i vekovni ključ iz izlivenog metala
i dopplerski ključ sa velikim priveskom *Emona Merkur Ptuj*.

Smatrao sam da si neodgovorno dete
koje se tako boji jednostavnih rešenja
i brzog napredovanja ka novim prostorima,
a sada, gubljenje ključeva
sve više shvatam kao dubokoumnu taktiku opstanka.

Konačno prokletstvo počinje tek onda
kada nakon dugih godina istrajnosti

zardao mehanizam konačno popusti
i vrata se otvore uz škripu.
Kada otkriješ da za njima nema ničeg od onog
o čemu si sanjao, čemu si se nadao, u šta si verovao.

Novi prostori će sve više biti osiromašene reprize starih.
Tamo, na oštrom kraju, okrenućeš se
i početi da tražiš po džepovima poslednji ključ.
Ključ za povratak. Ključ koga nema.

CITRUS

U subotu, u tri,
U supermarketu.
Još uvek misliš na poglavlje
O nastanku vasiona.
Ne možeš da zamisliš stanje
Pre velikog pucanja,
Kada su se hladeća telašca u nastanku
Rasula kroz prostor i vreme.
Kako misliti *pre*, kada *pre* ne postoji?
Kako sa rečima kao što su *tamo* i *tada*
Stupiti sa one strane? Lik koji ne vidiš.

U subotu popodne, u tri.
Među rafovima sa hranom za životinje
I flašama oštih pića
Dostiže te krhkost tela.
Tek ponekad astralnih,
A obično, pre svega, htonskih.

U subotu u tri,
I samo koji metar dalje.
U mlakoj krvi leži neznanac.
Blagajnice koje pokušavaju da ga drže
Za njegove drhtave udove,
Stavile su mu pod glavu vreću pasulja.
Rana mu je rascepila lice.
Crvena sluz lagano obliva tvoju cipelu.
Podižeš ga. Otisak koji ne razumeš.

U supermarketu.
U subotu, u tri.
Kesa sa kilogramom svetlosti se prevrne
I limunovi se kao sićušna sunca
Razlete po kolicima.
Tanke ljuspice reda
Brzo se zaustave kraj hladnih rešetki besmisla.
Događaj koji evocira, ali ne objašnjava.

U tri. U subotu.
Na parkingu pada kiša.
Januar je, pretoplo za ovo doba godine.
Na televiziji priželjkuju
Zahlađenje.
Bilo bi dobro za zimski turizam.
Bilo bi dobro za setvu.
Bilo bi dobro za sprečavanje virusnih oboljenja.
U subotu, u tri.

IZMEĐU HLEBA I SOLI

Vidim te.
U kuhinji, kao da stojiš usred velike suze,
Otvaraš mrtve ljuske, pljoštimice ih spuštaš na drvo,
Razrežeš, iseckaš, eterično spuštaš u ulje.

Napolju je prestalo bubnjanje kiše, iste kao i one noći u Trujillu.
Bujica je odnela pola obalskog groblja.
Kada su izjutra otekale vode
Kovčezi su štrčali iz blata kao odlomljena debla.
Mrtvi su konačno mogli da uspravno i mirno zure u nebo.

Koliko god da sam se trudio da savijem zglobove,
Napnem mišice, propnem se, iskočim iz sebe:
Zemlja me je držala čvršće nego što sam ja,
Obavijen crvenim kašmirskim šalom,
Držao kuhinjski nož sa natpisom *Made in Vienna*.

Vidim te.
Upravo si obrisala njegovo široko sečivo o belu kecelju.
Spustila ga na sto. Okrenula se u stranu.

Šta god da se desi:

Na celom svetu nema noža koji jednog dana neću morati da spustim.

I svet je crni luk.

Tužno zarežeš u njegove kilave, krive sfere

I ljuštiš ga između hleba i soli.

Punih usta, ljušti se tvoja stvarnost:

Progutati svoje reči do kraja i istrajati praznih ruku,

Stajati u jasnoj razdaljini, stajati i stajati,

I ponavljati ime za sredinu koja ne postoji,

Ponavljati ime za prazninu

Koja ostaje. I ništa više.

Aleš Šteger, rođen je 1973. godine u Ptuj. Studirao komparativnu književnost i nemački jezik na Filozofskom fakultetu u Ljubljani. 1995. godine objavljena je njegova prva pesnička zbirka *Šahovnice ur*, za koju je dobio nagradu Slovenskog sajma knjiga za najbolji prvenac. Druga zbirka, *Kašmir*, objavljena je 1997, a iste godine i chapbook *Solitude* (u SAD, University of Chattynooga). 1999. godine objavljena je njegova putopisno-esejistička knjiga *Včasih je januar sredi poletja*. Njegove pesme su prevedene na italijanski, nemački, švedski, poljski jezik i objavljujane u brojnim stranim časopisima i antologijama. Između 1994. i 1996. godine bio je urednik za kulturu studentskog časopisa »Tribuna«. Prevodi sa nemačkog jezika. Urednik je edicije »Koda«, Študentska založba i edicije »Beletrina«. Umetnički je vođa festivala *Dnevi poezije in vina*. Živi u Ljubljani.

(Izbor načinila i sa slovenačkog prevela Ana Ristović Čar)